

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Πρὸς τὸν κλῆρον καὶ τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου

«Τάδε λέγει» τῇ Ἐκκλησίᾳ Κύπρου «ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν κλεῖν τοῦ Δαυΐδ, ὁ ἀνοίγων καὶ οὐδεὶς κλείσει, καὶ κλείων καὶ οὐδεὶς ἀνοίξει· οἶδά σου τὰ ἔργα· - ἰδοὺ δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν ἀνεωγμένην, ἣν οὐδεὶς δύναται κλείσαι αὐτήν· - ὅτι μικρὰν ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον καὶ οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά μου» (Ἀποκ. 3:7-8).

Ἐμεῖς τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, με ἐπικεφαλῆς τὸν Προκαθήμενό της, ἀκολουθώντας τὴν παράδοση τῶν ἀγίων Ἀποστόλων (Πράξ. 15:22), συνήλθαμε σήμερα, εἰκοσιπέντε Φεβρουαρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 2018, Κυριακῆ τῆς Ὁρθοδοξίας, μαζί με τὸν ἱερό κλῆρο, τοὺς μοναχοὺς καὶ τὸν λαό, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ νέοι, ἐκπροσωπώντας τὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή, τὶς Ἱερές Μητροπόλεις καὶ Ἐπισκοπές, καθὼς καὶ τὶς Ἱερές Μονές τῆς Κύπρου σὲ ἔκτακτη Κληρικολαϊκῆ Συνέλευση.

Ἡ Κληρικολαϊκῆ αὐτῆ Συνέλευση συνήλθε με τὴν παρουσία τοῦ τιμίου Ἐκπροσώπου τοῦ Πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βρυούλων κ. Παντελεήμονος, τῶν Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας κ.κ. Θεοδώρου καὶ Ἀντιοχείας κ.κ. Ἰωάννου, ὡς καὶ ἐκπροσώπων τῶν λοιπῶν ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦ Ἐξοχωτάτου Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας κ. Νίκου Ἀναστασιάδη, τοῦ Ἐξοχωτάτου Προέδρου τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων κ. Δημήτρη Συλλούρη καὶ ἄλλων ἐξεχόντων ἀξιωματούχων τοῦ Κράτους. Σκοπὸς τῆς Συνελεύσεως αὐτῆς εἶναι νὰ τιμήσουμε τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομο τὸν Β', με τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως σαράντα χρόνων εὐδόκιμης ἀρχιερατικῆς του διακονίας, ἀρχικὰ ὡς Μητροπολίτου Πάφου καὶ ἀργότερα ὡς Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα.

Ἀξιοποιώντας τὴν εὐκαιρία τῆς συγκλήσεως τῆς Κληρικολαϊκῆς αὐτῆς Συνελεύσεως καὶ λαμβάνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὶς εἰσηγήσεις ποὺ παρουσίασαν ἐκλεκτοὶ ὁμιλητές, συζητήσαμε καὶ διάφορα ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ καὶ

ποιμαντικά ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν τὴν ἱστορία καὶ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Τὴ Συνέλευση χαιρέτισαν οἱ Μακαριώτατοι Πατριάρχες Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας καὶ ὁ Ἐξοχώτατος Πρόεδρος τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας. Τοὺς χαιρετισμοὺς ἀκολούθησε ἡ ἀνάγνωση τοῦ Μηνύματος, τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βρουύλων κ. Παντελεήμονα.

Στὴ συνέχεια, ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Χρυσόστομος ἀναφέρθηκε συνοπτικὰ στὸ διαχρονικὸ ὄραμά του γιὰ τὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας στὸν σύγχρονο κόσμο. Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κωνσταντίας καὶ Ἀμμοχώστου κ. Βασίλειος ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Τὸ αὐτοκέφαλο καὶ ἡ συνοδικότητα τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου: Διαχρονικὲς ἐκκλησιαστικὲς καὶ πολιτικὲς διαστάσεις τῶν προνομίων τοῦ Προκαθημένου της». Ὁ Πανοσιολογιώτατος Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας κ. Ἐλισσαῖος ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς μέσα στὸν σύγχρονο κόσμο». Τέλος, ὁ Πανοσιολογιώτατος Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τροοδιτίσσης κ. Ἀθανάσιος καὶ ἡ Ὁσιολογιώτατη Ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἡρακλειδίου Μοναχῆ Προδρόμη ἀναφέρθηκαν, μὲ σύντομες παρεμβάσεις, στὸν Κυπριακὸ Μοναχισμὸ.

Ἡ Κύπρος δέχεται τὸν Χριστιανισμὸ ἀπὸ πολὺ νωρὶς. Τὸ ἔτος 45 μ.Χ. οἱ Ἀπόστολοι Παῦλος, Βαρνάβας καὶ Μάρκος ἀποβιβάζονται στὴν Σαλαμίνα καὶ διασχίζουν τὴ νῆσο μας μέχρι τὴν Πάφο κηρύττοντας τὸν Λόγο τοῦ Κυρίου. Ἡ Ἐκκλησία Κύπρου, ποὺ τιμήθηκε μὲ τὸ αὐτοκέφαλο ἀπὸ τὴν Τρίτη καὶ τὴν Πενθέκτη Οἰκουμενικὲς Συνόδους (Ἔφεσος 431 καὶ Κωνσταντινούπολη 692), φανέρωσε τὴν παρεχόμενη σ' αὐτὴν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πνευματικὴ τῆς δύναμη καὶ ἰκανότητα νὰ διδάσκει τὸ Εὐγγέλιο τῆς σωτηρίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διαφυλάσσοντας ἀναλλοίωτη τὴν ὀρθόδοξη πίστη (Ἀποκ. 3:7-8) καὶ νὰ καθοδηγεῖ τὸν πιστὸ λαὸ πρὸς τὴν αἰώνια Βασιλεία, ὅπως εἶναι ἡ ἐπιταγὴ τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ὅλων τῶν ἀνθρώπων (Ματθ. 28:19-20).

Κατὰ τὴν δισχιλιετὴ ἱστορία τῆς ἡ Ἀγιωτάτη Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου κατέστη τὸ ὄργανο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ ζύμη τῆς πίστεως καὶ τῆς παραδόσεως, διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ διάδοσης τοῦ Εὐαγγελίου τῆς σωτηρίας, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν διατύπωση τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου «ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ» (Α' Κορ. 6:5). Γι' αὐτὸ καὶ ἀνέδειξε ἀξιοθαύμαστο ἀριθμὸ ἁγίων Ἀποστόλων, Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων, Ὁσίων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ δίκαια ὀνομάστηκε «*Νῆσος τῶν Ἁγίων*». Ἐξ ἄλλου, ὁ

Μοναχισμὸς συνέβαλε τὰ μέγιστα στὴν ἐνίσχυση καὶ στὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν πιστῶν καὶ λάμπρυνε τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας στὰ πρόσωπα τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων, ποὺ ἀσκήθηκαν στὸ νησί μας, ὅπως ὁ Μέγας Ἰλαρίων, ὁ Ἅγιος Νεόφυτος ὁ Ἑγκλειστος, ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος, ὁ Ἅγιος Κενδέας καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Ἡ εὐλογία τοῦ χορηγοῦ παντὸς ἀγαθοῦ δωροδότου Θεοῦ δόθηκε πλούσια στὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία, χάρις στὴ διαποιμανσὴ της ἀπὸ ἀξιους Προκαθημένους, ἀπὸ χαρισματούχους ἱεράρχες, εὐσεβεῖς κληρικούς καὶ πιστούς, οἱ ὅποιοι σ' ὅλες τὶς περιόδους τῆς ἱστορίας, δὲν δίστασαν νὰ προσφέρουν καὶ τὴ ζωὴ τους θυσία, προκειμένου νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν πίστη, τὴν ἀκεραιότητα τῆς Πατρίδας καὶ αὐτὴ τὴ φυσικὴ ἀκόμη ἐπιβίωση τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας στὴ γῆ τῶν πατέρων του.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἀναδείχθηκε, καὶ συνεχίζει νὰ εἶναι, «ὁμολογοῦσα Ἐκκλησία» μέσα στὴ δίνη τῶν διαδοχικῶν δεινῶν καὶ διωγμῶν. Δυστυχῶς, συνεχίζει νὰ βιώνει καὶ σήμερα τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη ἐξ αἰτίας τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς καὶ κατοχῆς μεγάλου μέρους τῆς Πατρίδας μας καὶ τὴ βεβήλωση καὶ καταστροφή τῶν ἱερῶν θυσιαστηρίων καὶ τῶν μνημείων τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ἀπὸ κοινού, κλῆρος καὶ λαός, κράτησαν μὲ γενναιότητα τὸν κόπο καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἱστορικῆς διαδρομῆς, προκειμένου νὰ ὀδηγηθοῦμε σὲ ἀναψυχή.

Ἐξ ἄλλου, ὡς φιλόστοργη μητέρα ἢ Ἐκκλησία, δὲν μπορούσε νὰ ἀγνοήσει τὸν λαὸ ποὺ δεινοπαθεῖ. Γι' αὐτὸ καὶ προσέφερε τὴν ἐν Χριστῷ διακονία της, προκειμένου νὰ ἐπουλωθοῦν οἱ πληγές ποὺ προκλήθηκαν ἀπὸ διάφορες δοκιμασίες. Ἀνέλαβε τὸν φωτισμὸ τοῦ λαοῦ διὰ τῆς παιδείας σὲ σκοτεινὲς περιόδους τῆς ἱστορίας τοῦ Ἔθνους καὶ ἠγήθηκε τῶν ἀγώνων του γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν στήριξε καὶ παρηγόρησε μέσῳ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ φιλανθρωπικοῦ ἔργου της.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἔχοντας τὴν ἐνότητα πίστεως, παραδόσεως, μυστηρίων καὶ συνοδικῆς τάξεως μὲ τὶς λοιπὲς ἀδελφὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, τοὺς ἀπευθύνει τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸ καὶ τὶς εὐχαριστίες της, γιὰ τὴ συμμετοχὴ τους στὸ χαρμόσυνο γεγονός ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα, καὶ συνδέεται μαζί τους ὡς ἓνας πολυτιμώτατος λίθος στὸ οἰκοδόμημα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ποὺ ἐκτείνεται σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη, καὶ τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας ποὺ βρίσκεται στοὺς οὐρανοὺς, (βλ. Ἀποκ. 21:14 καὶ Ποιμὴν τοῦ Ἑρμᾶ, ὄρασις γ', 13,5, 1-5), ἢ ὁποία ἔχει ὡς κεφαλὴ της τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐμεῖς, ποὺ παραλάβουμε ἀπὸ τοὺς πατέρες μας μία τέτοια πολύτιμη παρακαταθήκη ἔχουμε καὶ ἀναλαμβάνουμε τὴν εὐθύνη νὰ

μεταλαμπαδεύσουμε, στίς έπερχόμενες γενεές, τόν τόσο μεγάλο πλούτο τής πίστεως και τών αιώνιων διδασχών του Εύαγγελίου του Χριστού και τής Παραδόσεώς μας.

Έπιπλέον, έχουμε συνείδηση τής εϋθύνης μας, ένώπιον του Θεού, τής ιστορίας, του παρόντος και του μέλλοντος, που μάς έπιβάλλει να καλλιεργήσουμε, μέσα σ' ένα παγκοσμιοποιημένο και έκκοσμιευμένο κοινωνικό και πανευρωπαϊκό περιβάλλον, άφ' ένδς μέν τις καθολικού κύρους άξιες τής Όρθοδοξίας άφ' έτέρου δέ τις άξιες του οικουμενικού έλληνικού πνεύματος και πολιτισμού, ό όποιος δέν είναι άπορριπτικός για κανένα άνθρωπο που κατοικεί πάνω στη γή.

Καλούμαστε άκόμη και σήμερα να έργασθοϋμε για την εϋημερία του λαού που μάς έμπιστεύτηκε ή Χάρη του Θεού, και ταυτόχρονα να έργασθοϋμε άκούραστα για την άπελευθέρωση τής κατεχόμενης πατρικής γής· για την επικράτηση τής έλευθερίας, τής ειρήνης και τής δικαιοσύνης που άποτελοϋν άγαθό για όλους τους λαούς τής γής. Ό Χριστός μάς ύποδεικνύει τόν δρόμο τόν όποιο καλούμαστε να βαδίσουμε ως χριστιανοί, λέγοντας: «μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αύτοί υιοί Θεού κληθήσονται» (Ματθ. 5:9)

Γι' αύτό άπευθύνουμε έναγωνία έκκληση προς όλους εκείνους οι όποιοι έχουν άμεση ή έμμεση ανάμειξη στην ύπόθεση τής Κύπρου, να θέσουν ως ύψιστη προτεραιότητα και άπαράβατη αρχή, τόν άνθρωπο, και όχι τα όποιαδήποτε στρατιωτικά και γεωπολιτικά συμφέροντα, άγνοώντας με σκανδαλώδη και προκλητικό τρόπο τόν πόνο τών ανθρώπων και όλως ιδιαιτέρως τόν πόνο του Κυπριακού λαού.

Ός Έκκλησία Κύπρου εκφράζουμε, έπίσης, τόν έντονο προβληματισμό και την άνησυχία μας για τόν διωγμό τών Χριστιανών τής Μέσης Άνατολής άπό τις πατρογονικές τους έστίες και καλοϋμε τή Διεθνή Κοινότητα να σεβαστεί και να διασφαλίσει την παραμονή τους στίς άρχαίες κοιτίδες τους.

Στίς μέρες μας, τόσο ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Κύπρου, όσο και ή Ίερά Σύνοδος φρόντισαν, ώστε να άποκατασταθοϋν οι άλλοιώσεις που προήλθαν άπό τους ιστορικούς κλυδωνισμούς και τις δοκιμασίες, που υπέστη ή Έκκλησία του Άποστόλου Βαρνάβα. Μία άπό τις πρώτες φροντίδες του Μακαριωτάτου ήταν ή άποκατάσταση τής διοικητικής και κανονικής τάξης τής Αϋτοκεφάλου Έκκλησίας μας, με την έπανασύσταση ή και τή δημιουργία Μητροπόλεων και Έπισκοπών, που λάμπρυναν άλλοτε την τοπική Έκκλησία, την αντίστοιχη αύξηση τών μελών τής Ίεράς Συνόδου, και τή σύνταξη και έφαρμογή νέου Καταστατικού Χάρτη τής

Ἐκκλησίας. Ὑψίστης σημασίας εἶναι, ἐπίσης, καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Μακαριωτάτου γιὰ τὸν ἱερό κληρο. Πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ ἴδρυσεν τὸν «Φορέα Μισθοδοσίας Ἐφημεριακοῦ Κλήρου», τὸν ὁποῖο καὶ ἐνισχύει οἰκονομικὰ ἀπὸ τὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή, μὲ σκοπὸ νὰ διασφαλισθεῖ ὁμοιόμορφη μισθοδοσία καὶ ἀξιοπρέπεια τῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε ἀπερίσπαστοι νὰ ἐπιδίδονται στὴν ἐκπλήρωση τῆς πνευματικῆς τους ἀποστολῆς.

Θὰ ἦταν παράλειψη, ἂν δὲν μνημονεύαμε τὴν ἴδρυση καὶ λειτουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, μὲ προσωπικὴ πρωτοβουλία τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τὴν ὁμόφωνη ἀπόφαση τῆς Ἱεραῆ Συνόδου. Ἡ δημιουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀποτελεῖ φυτώριο θεολογικῆς παιδείας γιὰ τὴ νῆσο μας καὶ προσφέρει τὰ πνευματικὰ, ἐκεῖνα, ἐφόδια σὲ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι θὰ μποροῦν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν ἐκκλησιαστικὴ, πνευματικὴ, κοινωνικὴ, πολιτιστικὴ, ἐκπαιδευτικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας στὸν σύγχρονο κόσμον καὶ νὰ ἐξυπηρετοῦν τὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας, ἐν γένει, τόσο σὲ τοπικὸ, ὅσο καὶ σὲ διορθόδοξο καὶ διαχριστιανικὸ ἐπίπεδο. Ταυτόχρονα διατηρεῖται καὶ ἀναβαθμίζεται ἡ ἱστορικὴ ἱερατικὴ Σχολὴ «Ἀπόστολος Βαρνάβας».

Μεταξὺ τῶν ὀραματισμῶν τοῦ Μακαριωτάτου ἦταν καὶ ἡ ἀνέγερση νέου Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ἔργο τὸ ὁποῖο εὑρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ὑλοποίησης. Σκοπὸς τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ εἶναι ἡ κάλυψη τῶν λειτουργικῶν ἀναγκῶν καὶ ἐπισήμων τελετῶν γιὰ τὴν Καθέδρα τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα.

Ἐμεῖς, τὰ μέλη τῆς Ἱεραῆ Συνόδου, ὅλος ὁ κληρὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ λαϊκὰ μέλη τῆς, ποὺ συγκροτοῦμε αὐτὴ τὴν Κληρικολαϊκὴ Συνέλευση, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅλος ὁ Κυπριακὸς λαός, ἀναφωνοῦμε τὸ «εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα» πρὸς τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας μας, Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομον, καὶ τοῦ εὐχόμεσθε ὑγεία καὶ μακροήμερευση γιὰ τὴ συνέχιση τοῦ πολύτιμου καὶ πολυποίκιλου ἐκκλησιαστικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ του ἔργου, πρὸς δόξα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας, στὸν Ὅποῖο ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν!